

Danh tác
muôn thuở

Lewis Carroll

Alice
ở xứ sở

thần tiên

Hay truyện càng kể càng lạ kì

Antonis Papatheodoulou - Iris Samartzi © 2020, Faros Books Limited, United Kingdom

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa Faros Books Limited, United Kingdom và Nhà xuất bản Kim Đồng, 2023.

Bản quyền tiếng Việt thuộc về Nhà xuất bản Kim Đồng, 2024.

ANTONIS PAPTHEODOULOU kể

IRIS SAMARTZI vẽ

Ngư Châu dịch

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Alice đang ngồi chơi cạnh chị bên bờ sông, buồn buồn vì không có việc gì để làm. Hay là mình tết vòng hoa cúc? Em tự hỏi. Hoặc là đọc sách của chị? Nhưng một cuốn sách không có tranh ảnh, khi đọc không có ai trò chuyện cùng, thì để làm gì đâu? Đúng lúc ấy, một chú Thỏ Trắng vụt chạy qua chỗ Alice.

Trời ơi là trời! Muện mắt, muện mắt!

Thỏ Trắng vừa nói vừa móc đồng hồ ra khỏi túi nhìn, đoạn lại hối hả chạy đi. Một con thỏ biết nói, lại biết xem đồng hồ? Ái chà, chuyện lạ đây. Lòng hiếu kì sôi sục, Alice bật dậy chạy theo Thỏ Trắng, vừa kịp bắt gặp thỏ ta chui tọt vào một cái hang.

Em lập tức chui vào theo mà không mấy may cân nhắc làm thế nào để chui ra. Hang thỏ bất chợt sụt xuống, và Alice lọt vào một cái giếng sâu vô tận.

Em rơi mãi, rơi mãi, rơi lâu đến độ có cả thời gian để quan sát xung quanh. Lạ kì chưa! Vách giếng ngồn ngộn những khung tranh, khung ảnh, bản đồ, tủ và kệ. Em còn nhắc khỏi kệ một cái lọ nhỏ để nhãn MỨT CAM, nhưng tiếc thay, trong lọ chẳng có gì. Trong lúc rơi tiếp, Alice cẩn thận đặt cái lọ lên một kệ khác, phòng khi lọ ấy rơi xuống trúng đầu ai ở đáy giếng - và em tự hỏi: Mình còn rơi bao lâu nữa nhỉ? Có lẽ mình sắp rơi đến tận tâm trái đất rồi chẳng? Liệu mình có rơi xuyên thẳng qua không?

Ngộ nhỡ mình lọt sang đầu bên kia thì sẽ ra sao nhỉ?

HUYCHỊ!

Alice đập xuống một đụn lá khô mà không hề hấn chi. Tức thì, em nghe tiếng Thổ Trắng nói: “Mình muộn mất!” và trông thấy thổ ta mất hút ở cuối hành lang. Em đuổi theo sau chú ta đến một đại sảnh bốn bề toàn cửa.

Alice tìm cách mở cửa thử, cửa nào cũng đều đã khóa trái. Thế rồi em trông thấy một bàn kính nhỏ, trên bàn là chiếc chìa khóa vàng bé xinh. Liệu nó có mở được cánh cửa nào ở đây không nhỉ? Nhưng không, chiếc chìa chẳng tra vừa một ổ khóa nào.

Giờ thì em bắt gặp một cánh cửa nhỏ xíu ẩn sau tấm rèm mà ban nãy em không nhìn thấy. Em tra chiếc chìa khóa vàng tí hon vào ổ khóa vặn thử. Cánh cửa bật mở! Em quì xuống nhòm vào, và trước mắt em là một khu vườn xinh đẹp tuyệt vời.

Em tự nhủ: **Ôi, ước gì mình có thể thu nhỏ người lại như chiếc kính viễn vọng xếp gọn ấy nhỉ, thế thì tha hồ chui vào trong.**

Quay lại bàn kính, em phát hiện trên bàn có một cái chai để nhãn UỐNG TÔI NÈ. Quái lạ! Rõ ràng ban nãy trên bàn đâu có cái chai này! Em xem kỹ trên chai có chỗ nào để THUỐC ĐỘC không, rồi mở chai ra uống. Vị như bánh anh đào, kem sữa trứng và gà tây quay vậy. Uống hết ngụm cuối cùng, cả người em bắt đầu thu nhỏ lại. Khi đã đủ nhỏ, em mừng rỡ chạy đến chỗ cánh cửa kia, những mong vào được khu vườn xinh đẹp, thế nhưng... Chao ôi, Alice đáng thương! Em đã lỡ để chìa khóa lại trên mặt bàn. Giờ em nhỏ quá, không với được đến nơi, và có cố thế nào cũng không trèo nổi lên chân bàn bằng kính trợn tuột. Alice ngồi thụp xuống òa khóc. **Nín đi nào, Alice.** Em tự nhủ. (Em thường tưởng tượng “mình” không chỉ có một, mà có đến tận hai, và tự cho chính mình những lời khuyên hết sức xác đáng.)

Đúng lúc ấy, em phát hiện dưới gầm bàn có một hộp kính nhỏ xíu đựng một cái bánh. Mặt bánh có những quả lí chua xếp thành dòng chữ: **ĂN TÔI NÈ.**
Alice bèn ăn thử...